

Adevărul creștin

Pocăința - Doar un Pașaport?

Ispravnicul înțelept

Sărbătoare
în ciuda crizei

Ei stăruiau...

Pe tine însuși păzește-te curat...
Un strigăt

Nr. 1 | 10

Ianuarie - Martie

Cuprins

3 Pocăința - Doar un Pașaport?

Dan Mircea Popa

4 Ispravnicul Înțelept

Petre Bunescu

8 Sărbătoare în ciuda crizei

Tudor Bălăceanu

10 Jubileul în viața creștină

Mihai Socoteanu

12 Ei stăruiau...

Victor Toma

15 Calea schimbării

Lucian Popa

16 Moartea, un câștig

Prelucrat de Horia Azimioară

18 Omul - Bărbat și femeie

Partea a II-a

Corneliu Radu

20 Pe tine însuși păzește-te curat...

Un strigăt

Emanuel Vilciu

22 Pe tine însuși păzește-te curat...

Motivație

Daniel Crăciun

24 Cu cât mai strâns te ții de Domnul

Traian Dorz

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:
Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Horia Azimioară, Tudor Bălăceanu,
Petre Bunescu, Daniel Crăciun,
Dan Mircea Popa, Lucian Popa, Cornel Radu,
Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă,
Victor Toma, Emanuel Vilciu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 1 /2010 Ianuarie - Martie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:
Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Pocăința - Doar Un Pașaport?

„Eu am venit ca... să aibă viața, și s-o aibă din belșug“

(Ioan 10:10)

De multe ori pocăința ne este prezentată *doar* ca o garanție că vei petrece veșnicia cu Domnul. Ai auzit și ai citit deseori: „*pocăiește-te ca să scapi de flăcările iadului.*“ Și acesta este (poate) singurul argument care ți se oferă în favoarea pocăinței. Doar atât să reprezinte pocăința - doar un pașaport care te duce de pe pământ direct în Rai? Doar un mijloc de a te scăpa de frica ta de Iad? Este oare aceasta o pocăință adevărată?

Pocăința și mântuirea au la bază dragostea Tatălui și nu frica noastră.

Te-ai întors la Dumnezeu pentru că El și-a arătat dragostea față de tine, și nu pentru că El vrea să îți fie veșnic frică de El. El vrea să-L iubești pentru ce este El, și nu pentru frica ta față de El. El nu vrea să-L iubești din frică. Cum poți iubi pe cineva din frică? Îți poți închipui un Rai plin de suflete cărora toată viața pe pământ le-a fost frică? Din frică nu poate ieși dragoste. Din frică poate ieși tot frică.

Pocăința reprezintă un început - un început al *schimbării tale* și un început al *cunoașterii Lui* de către tine.

Pocăința îți oferă ocazia să-L cunoști pe Domnul Isus - chipul Dumnezeului nevăzut (Col 1:15), prin care se țin toate lucrurile (Col 1:17). Și asta este doar o

mică fărâamă din ce putem ști despre El ... și avem așa de mult și multe de cunoscut despre El, la El și din El... și cu cât Îi cunoști mai mult bogăția dragostei Lui, cu atât vrei să-L cunoști mai mult și mai bine...

Domnul Isus a venit ca să avem viața și să o avem din belșug **acum** și **aici**, pe pământ ... Înainte de a scăpa de iadul viitor, Dumnezeu dorește să trăim o viață din belșug prezentă. Domnul Isus a venit din Cer și a murit pe Pământ pentru mai mult decât de a-ți da o siguranță pentru *veșnicia de mâine*. A venit pentru a-ți da viața din belșug în *vremelnicia de azi*.

Nu te mulțumi doar că ți s-a promis o veșnicie asigurată cu El ci învață să trăiești *de aici și de acum* ce-ți oferă pocăința și începerea relației cu El.

Pocăința este mai mult decât un pașaport de intrare mâine în Rai - este începutul trăirii de azi a Raiului pe Pământ.

Ispravnicul înțelept

Partea a III-a

Motto: „Cântarul și cumpăna dreaptă vin de la Domnul; toate greutatețile de cântărit sunt lucrarea Lui.“ Proverbe 16:11

În cadrul a două articole precedente (*Adevărul creștin* nr. 6/2008 și nr. 1/2009) am prezentat unele aspecte referitoare la modul cum înțelegem să ne folosim de lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Cât de cumpătați trebuie să fim în tot ce facem și cum putem da o mărturie și prin detaliile vieții de zi cu zi.

Am urmărit ce înseamnă în viața creștină **să dăruiești** și **să economisești**, ambele atitudini fiind o problemă de caracter creștin și nu doar de educație.

În cele ce urmează vom privi la cum folosește cel credincios bunurile materiale. În cartea sa „Banul tău contează”, scriitorul Howard Daylor spune: „Datoria noastră este să fim credincioși în administrarea a sută la sută din tot ce avem, nu doar a zece la sută. Din nefericire, multe Biserici își învață membrii cum să administreze doar zece la sută din veniturile lor, cum să dăruiască.

Cu toate că acest lucru este important, din cauza insistenței doar asupra zeciuielii, creștinilor li s-a permis să-și administreze celelalte nouăzeci la sută din venituri din perspectiva lumii, nu din perspectiva lui Dumnezeu. Pentru că nu știu cum să-și administreze banii din perspectiva biblică, mulți creștini au atitudini greșite în legătură cu posesiunile și iau decizii financiare greșite, care

duc la consecințe dureroase. Ignorarea sau neaplicarea principiilor financiare ale Scripturii cauzează deseori probleme financiare.“¹

1. (Howard Daylor, „Banul tău contează“, Ed. Noua Speranță, 2005, Arad, România, pag. 30)

Eclesiastul - cap. 1:3 - pune o întrebare bună: „*Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?*”

Încă de la început, apostolii Domnului Isus i-au învățat pe credincioși cum să trăiască „*în veacul de acum*” și ce mărturie să dea în lume, atât cu privire la *lucrurile cerești*, cât și cu privire la *lucrurile pământești*, deoarece exemplul vieții creștine este unitar, nu fragmentat, cum am fi uneori tentați să credem. Câte mărturii n-au fost întinate prin comportarea nechibzuită a unora dintre noi în lucrurile zilnice!

Ne stau mărturie unii credincioși din Tesalonic, cărora apostolul Pavel le va scrie în prima epistolă „*Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit*” (cap. 4 vers.11). Un îndemn ce se găsește foarte aproape de adevăruri capitale, cum ar fi venirea Domnului Isus despre care se vorbește mai departe.

În următoarea epistolă, Pavel le va atrage atenția tesalonicenilor că unii dintre ei „*trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri*” și acestora li se adresează cu cuvintele: „*Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște*” (II Tes. 3: 11-12).

Cu alte cuvinte, credințioșii noștri se măsoară în lucrurile mari, dar și în împlinirea lucrurilor mici.

Iată de ce consider că și preocuparea, în paginile acestei reviste, cu astfel de îndemnuri reprezintă un lucru necesar. Doresc să subliniez și următorul aspect: dacă avem rânduiești sfinte cu privire la dărnicie, sau la cumpătare, lucrurile nu se opresc aici. Datoriile noastre merg mai departe spre o altă zonă: cum dăm din ceea ce avem autorității civile ?

Din cele mai vechi timpuri comunitățile umane au alocat o parte din bunurile/banii lor pentru susținerea interesului comun. Așa apar impozitele, taxele datorate statului („*stăpânirii*” în termeni biblici) sau unei puteri ocupante, cum era cazul Israelului, în vremea Noului Testament, ce se afla sub stăpânire romană.

Ce prilej mai nimerit putea fi pentru un reformator pământesc să îndemne populația la nesupunere civică? Cum procedează Domnul Isus? Cunoaștem din Evangheliile că atunci când va fi ispitit de niște iscoditori – Luca 20: 20-25 – cu acea întrebare: „*Învățătorule ... se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu ?*”; Domnul Isus le va da acel răspuns: „*Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu*”.

Iar apostolul Pavel va sublinia acest lucru în epistola către Romani (13:1-7) când accentuează că mărturia credinței noastre se extinde și în această privință, concluzionând: „*Dați tuturor*

ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.”

Aceste lucruri ne sunt scrise în cadrul unei epistole ce tratează în mod minunat doctrina mântuirii prin harul lui Dumnezeu și ne face să credem că și aspectele subliniate mai sus au o mare importanță în viața noastră. Recunoșc că acest subiect nu este pe placul unora dintre noi care consideră că modul cum „*se descurcă*” fiecare în relațiile cu autoritățile este o problemă personală. Cuvântul lui Dumnezeu este însă „*dub și viață*” și lucrurile ce ne sunt pomenite trebuie să aibă greutate și în viața

noastră. Neplata datoriilor către stat se numește evaziune fiscală și nici nu cred că ar mai trebui să amintim că, și după legea omenească, aceasta reprezintă o abatere ce atrage pedeapsa. Ce să mai spunem de standardele lui Dumnezeu! Pentru cei mai mulți oameni, în calitatea lor de salariați, aceste obligații către stat cad în răspunderea celor care i-au angajat. Însă în zilele actuale, când sunt atâtea activități private pe care credincioșii le prestează, tentația de a nu plăti

către stat impozitele și taxele este mare și – din câte cunoaștem – sunt oameni ce mărturisesc că sunt credincioși, dar în această privință nu sunt curași!

Personal, îmi este greu să înțeleg cum se face că pricepem adevăruri doctrinare importante, dar aceste lucruri simple, clare, imperative nu le credem, nu le aplicăm!

Din date neoficiale, la nivelul țării noastre evaziunea fiscală se ridică la circa 30%. Cu alte cuvinte, din 100 lei cuveniți statului, 30 lei nu

sunt nici declarați, nici plătiți. Nu fac pledoarie pentru respectarea rânduielilor fiscale de către oamenii lumii, dar mă simt dator să trag un semnal de alarmă pentru cei credincioși să trăiască în lumină în toate privințele!

Cu siguranță binecuvântările lui Dumnezeu nu vin pe această cale! Compromisul, necinstea, lăcomia, da!

Aud, uneori, întrebări de acest fel: „*Dacă este să plătesc tot ce datorez statului, din activitatea mea nu rămân cu mare lucru*“. Omeneste, poate că găsim această scuză, dar cum vede Domnul lucrul acesta? Am găsit unele referințe biblice, din care voi aminti câteva:

„*Cumpăna înșelătoare este urâtă Domnului, dar cântăreala dreaptă Îi este plăcută*“ (Prov. 11:1).

„*Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge și ele duc la moarte*“ (Prov. 21:6).

Trăim într-o vreme a „*onestității relative*“, în care oamenii își alcătuiesc singuri standardele, care se schimbă conform situațiilor concrete. Biblia vorbește despre o perioadă tulbură similară în istoria Israelului: „*Fiecare făcea ce-i plăcea*“ (Jud. 17:6). În contrast cu aceasta, Dumnezeu cere o cinste (onestitate) absolută. „*Domnul urăște două feluri de greutateși și cântarul mincinos nu este un lucru bun*“ (Prov. 20:23).

În cartea pe care am amintit-o, autorul pune această întrebare: „*De ce ne cere Dumnezeu onestitate absolută?*“. Voi reda pe scurt răspunsul autorului:

1. Nu putem fi necinstiți și, în același timp, să-L iubim pe Dumnezeu.

Când suntem lipsiți de onestitate, ne purtăm de parcă Dumnezeu cel viu nu există și este imposibil să-L iubim pe Dumnezeu dacă El nu există. Domnul s-a angajat să împlinească toate nevoile noastre (Matei 6: 33) și, dacă lucrăm necinstit, dovedim că nu-L credem. Comportamentul onest/cinstit este o problemă de credință și, ca oameni credincioși, vom conta pe autoritatea prezenței Domnului Isus în viața noastră, în toate detaliile. Scriptura mai afirmă și următoarele: „*Cine umblă cu neprihănire se*

teme de Domnul, dar cine apucă pe căi strâmbе, Îl nesocotește“ (Prov. 14:2).

2. Nu putem fi necinstiți și, în același timp, să-L iubim pe aproapele nostru.

Atunci când ne purtăm necinstit îi furăm pe alții. Poate reușim să ne amăgim pe noi înșine că pierderea va fi suportată de firmă, de guvern sau de compania de asigurări, dar, în final, este ca și cum le-am fura banii direct din portofel. Trebuie să ne amintim mereu că necinstea noastră îi afectează întotdeauna pe oameni.

3. Onestitatea produce credibilitatea necesară vestirii Evangheliei.

Cuvântul ne spune: *„Fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat în care străluciți ca niște lumini în lume”* (Filipeni 2:15).

Un om pe nume Robert Newsome a încercat să-și vândă o camionetă mai veche. Un cumpărător s-a arătat interesat s-o cumpere, cu condiția ca să nu fie declarată această tranzacție pentru a nu plăti impozit. Newsom a fost tentat să procedeze așa, dar a știut că este un lucru greșit și a refuzat acest târg. Deși cumpărătorul s-a arătat șocat de acest refuz, peste câteva zile acesta a cumpărat camioneta și atitudinea lui s-a schimbat, dorind să cunoască mai multe despre Domnul Isus. Purtarea cinstită le arată celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu că noi slujim unui Dumnezeu Sfânt.

4. Onestitatea confirmă călăuzirea lui Dumnezeu.

În cartea Proverbelor, 4:24-26 citim: *„Izgonește neadevărul din gura ta și depărtează viclenia de pe buzele tale! Ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să aștepte drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă și toate căile tale să fie hotărâte”*.

Este un principiu extraordinar și procesul de luare a deciziilor în viața noastră ar deveni mai simplu pentru că mergem pe o cale clar trasată.

5. Cel mai mic act de necinste are consecințe grave în viața noastră.

Domnul ne cere onestitate absolută pentru că și cel mai mic act de necinste este un păcat.

Exemplul lui Anania și Safira este grăitor. Corectitudinea totală a lui Avraam, relatată în Geneza cap. 14, este elocventă. Prin lupta sa a recuperat oamenii și bunurile din Sodoma, dar nu va păstra nimic din ce-i aparținea împăratului Sodomei (vers. 22-23).

În concluzie, oamenii lui Dumnezeu trebuie să manifeste în administrarea bunurilor pământești o corectitudine totală, chiar dacă unele probleme par mai mici sau aparent neînsemnate.

Cu ajutorul Domnului vom vedea, într-un articol viitor, cum putem aplica principiile Scripturii pentru o bună administrare a bunurilor date de Dumnezeu.

Sărbătoare în ciuda crizei

Poveste dintr-o altă criză

Era în 1946, în ajunul zilei de sărbătoare a Nașterii Domnului, când o tânără creștină se ghemuia cum putea mai bine sub paltonul ei în camera imensă, dar înghețată, de la etajul patru al unei clădiri din Berlinul devastat de război, unde locuia cu chirie. Nu avea nici cărbuni, nici pâine. Rația săptămânală de pâine era atât de mică încât o epuiza fără dificultate de îndată ce o primea. Dar avea ceva prețios: era mulțumitoare. Alți oameni, mărturisește ea*, nu aveau nici măcar un acoperiș deasupra capului. Se simțea bogată, mai ales că avea și un mic radio la care putea să asculte predica de sărbătoare. „Nu vă temeți!“, auzi că le-a spus îngerul păstorilor și inima i se umplu de bucurie. Adormi, rugându-L pe Domnul să-i dăruiască un an mai bun.

Dis-de-dimineață o trezi atingerea aspră a păturii care înghețase de la aburii respirației ei. Rămase cuibărită mai mult timp ca să nu piardă dramul de căldură de care se bucura.

Dacă povestea s-ar opri aici, aș rămâne cu un gust dulce-amăru. Dar femeia relatează, după 50 de ani, cum a primit în acea zi vizita gazdei ei și cum aceasta, văzând că singura ei hrană erau cartofii economisiți pentru masa de sărbătoare dar, vai! înghețați lângă sobă, s-a întors după

puțin timp cu o farfurie mare cu supă fierbinte, o mică minune care, după propriile ei cuvinte, „i-a astâmpărat foamea, i-a bucurat inima și i-a încălzit trupul“. Avea parte de o sărbătoare minunată.

Sărbătoare, bucurie? Dar e criză!

Îi mulțumesc Domnului că este puțin probabil ca vreunul dintre cei ce citesc această revistă să se afle într-o situație atât de grea ca eroina relatării anterioare. Cu toate acestea, traversăm o perioadă dificilă, o vreme în care unii dintre noi se confruntă cu nesiguranța locului de muncă, poate chiar sunt în șomaj sau le-au scăzut veniturile. La toate astea se adaugă criza politică. Incertitudinea ne apasă și ne poate umbri bucuria. Amenințări pentru viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat pot tulbura pacea adusă în inimă de Domnul Isus. Dacă obișnuiai ca de sărbătoarea nașterii Lui să te bucuri și de belșug în casă, și pe masă, iar acum ți se strânge inima la gândul unui Crăciun mai auster, uite aici un gând:

El S-a născut pe timp de criză

Fiul lui Dumnezeu Își face intrarea în lumea noastră într-un moment în care poporul Său era rob în propria-i țară. Din venitul agonisit, iudeii erau obligați să plătească biruri consistente către

Imperiul Roman. Cârnuitorul iudeu trebuia să fie cel agreat de Cezar. În popor mocneau revolte, zeloții declanșau atacuri contra stăpânitorilor. Preoții Domnului își pierduseră puterea spirituală în lupta pentru cea politică. Slava lui Dumnezeu părăsise Templul, iar vocea Lui nu se mai auzise distinct de 400 de ani. Palestina era un spațiu al diferitelor grupuri etnice și religioase, o lume instabilă, în continuă fierbere și schimbare. Iosif și Maria erau oameni de condiție modestă. Ca și cum acestea n-ar fi fost de ajuns, sunt obligați să plece în călătorie, cu toată sarcina înaintată a Mariei.. Într-o asemenea conjunctură, pe care pe drept cuvânt o putem numi *de criză*, alege să coboare la noi Salvatorul. Și totuși, într-o manieră dumnezeiască, El transformă întristarea, sărăcia și teama de necunoscut într-o sărbătoare cosmică. Ce a făcut El și cum am putea noi să-L imităm fără să ne lăsăm descurajați de împrejurări?

1. El L-a glorificat pe Dumnezeu

Prin nașterea Sa, Pruncul Isus a făcut ca Universul să răsune de laudele mulțimii de îngeri. Păstorii au fost inspirați și ei de vizita la iesle ca să-L slăvească pe Dumnezeu, iar magii au fost provocați la închinare. El a răspândit pur și simplu bucurie.

Cu ocazia acestei sărbători în amintirea nașterii Mântuitorului, lasă și tu bucuria mântuirii să te cuprindă și să izbucnească din inima și din vocea ta laudă și cinste la adresa Celui Preaînalt. Când vei intona „*Auzi corul îngeresc*“ și „*Minunată-i noaptea sfântă*“ sau alte zeci de cântări înălțătoare despre nașterea Domnului, implică-te cu toată ființa în lucrarea de preamărire a Celui ce merită toată gloria. Cântă în așa fel încât să-i inspiri și pe alții să-L laude.

2. El a împlinit așteptările

Venirea pe pământ a Domnului Isus a însemnat sfârșitul unor îndelungi așteptări. Simeon și Ana au fost doi din lungul șir de oameni care nădăjduiau să vadă împlinindu-se sub ochii lor promisiunea unui Eliberator. Nașterea Lui a însemnat și împlinirea așteptării lui Iosif și a Mariei, martori smeriți ai miracolului sublim care i-a adus în mod atât de surprinzător în

prim-planul istoriei. Poți folosi ocazia acestei sărbători pentru a împlini așteptările celor dragi. Dă acel telefon pe care îl așteaptă părinții tăi! Scrie felicitarea de care știi cât s-ar bucura prietenul de departe! Fă micul efort de a o vizita pe bătrâna soră de credință care întrebă mereu de tine! Iar dacă n-ai făcut-o încă, fă lucrul cel mai important: dăruiește-I inima lui Dumnezeu, care demult te așteaptă cu brațele deschise!

3. El a făcut surprize

Tuturor ne plac surprizele plăcute. Cât de uimiți vor fi fost acei simpli păstori cărora Cerul alege să le anunțe cel mai uluitor mesaj! Când Dumnezeu îți face o astfel de surpriză, rămâi marcat pentru totdeauna. De ce n-ai folosi oportunitatea acestei sărbători pentru a face câteva surprize necostisitoare? Un cuvânt cald adresat unui „*neînsemnat*“, un telefon surpriză, o bucată de plăcintă și o broșură despre semnificația sărbătorii oferite unui vecin singur, o carte bună dăruită cui nu se așteaptă, toate au darul să încălzească inima și să lumineze ziua celui care le primește precum farfuria cu supă fierbinte din povestirea noastră.

4. El S-a smerit pentru a repara relațiile rupte

Încă de la nașterea Sa, Isus i-a atras ca un magnet în jurul Său pe oameni de categorii diferite: păstori săraci, magi înțelepți și avuți, oameni evlavioși de la Templu. Dar adevărata miză pentru care venise a fost să rezolve adevărata criză: relația întreruptă de păcat dintre om și Dumnezeu. Iar ca să ne fie tuturor accesibil, a fost nevoie să Se smerească atât de mult încât să Se nască într-un staul de vite. Poate că sunt în viața ta relații deteriorate, chiar rupte, care merită restaurate. Primul pas ce trebuie făcut este să te smerești. Deși nu este ușor, te îndemn să urmezi exemplul lui Isus. „*Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus...*“ (Filipeni 2:5-11). În fond, nu poate costa prea mult, nu?

*Liebraude Michaelis în „*Câteva clipe sub steluța din fereastră*“ de Elisabeth Mittelstadt

Mihai Socoteanu

Jubileul *în viața creștină*

Rânduiala stabilită de Dumnezeu pentru a păstra intactă moștenirea teritorială a fiecărei seminții din Israel era anul de veselie sau jubileul, ce avea loc odată la cincizeci de ani. (Levitic 25: 8 – 55) În acest an, pământurile reveneau stăpânilor de drept, casele erau înapoiate, iar israeliții care constrânși din anumite motive se vindeau vreunui frate de-al lor pentru diferite munci erau eliberați și reveneau la familiile lor. În tot Israelul era sărbătoare și bucurie pentru că lucrurile reveneau la normal, la obârșia lor, așa cum le-a stabilit Dumnezeu.

Pentru creștini bucuria este roada Duhului Sfânt și ar trebui să marcheze constant viața noastră. Jubileul nu ar trebui să fie ceva rar, incidental în viață, ci o constantă, o regulă sfântă. Când vom devia ca trăire de la viața creștină normală, de la rânduielele stabilite de Dumnezeu pentru noi, atunci și jubileul va fi tot mai îndepărtat de noi, ca experiență autentică de viață creștină. În har creștinul trăiește în jubileu, el se bucură totdeauna de Domnul (1 Tesaloniceni 5:6), deși nu va fi scutit de încercări, uneori de lacrimi, dar care nu vor putea umbri bucuria inimii lui.

Aș pune o întrebare: cât de des vă bucurați în viață, cât de des este jubileul în viața dumneavoastră? Îmi doresc pentru mine și pentru fiecare cititor ca jubileul să fie o realitate zilnică de viață, care să ne dea putere, prospețime și să aducem astfel mireasma cerului în mediul în care Dumnezeu ne-a așezat.

Primul gând legat de jubileu este normalitatea. Normalul pentru omul călăuzit de Duhul este anormalul pentru firea pământească. Ce înseamnă mai concret acest lucru?

Dumnezeu i s-a descoperit lui Moise în pustie într-un rug care nu se mistuia. Nu rugul care ardea i-a atras atenția lui Moise, ci faptul că acesta, deși ardea, nu se mistuia deloc. Aceasta era deosebirea majoră, iar el și-a pus o întrebare impresionantă: „Pentru ce nu se mistuie rugul?” (Exod 3:2-4) Rugul nu se mistuia pentru ca acolo era prezent Dumnezeu, în mijlocul rugului. Cum se explică faptul că atâția creștini au murit ca martiri, au suferit prigoană și temniță cumplită și totuși nu au renunțat la ce aveau ei mai de preț, la Domnul lor? Cum se face că în cele mai grele împrejurări

bucuria, cântarea, mărturia și credincioșia lor nu au fost mistuite? Pentru că în mijlocul încercării, cu ei și în inimile lor era prezent Dumnezeu și unde este El aceste roade ale Duhului Sfânt nu vor fi mistuite de încercări.

Oamenii din lume nu vor remarca un creștin doar pentru că văd în viața acestuia bucurie, bunătațe, răbdare, blândețe, dragoste, pentru că aceste valori le trăiesc și ei într-o anumită măsură și până la un punct, ci vor remarca un creștin care trăiește aceste valori creștine ca roada a Duhului Sfânt nu doar pentru o vreme, nu până la un punct critic, ci ca o regulă de viață, valori care nu se vor mistui sau consuma în ciuda împrejurărilor, pentru că în viața noastră este prezent Dumnezeu, izvorul acestor roade sfinte.

În Israel, valoarea oricărei tranzacții legate de pământ avea un criteriu major: cât timp mai este până la anul de veselie? Dacă un om vindea un pământ și mai erau patruzeci și nouă de ani până la anul de veselie, valoarea aceluia pământ era maximă, iar dacă vânzarea avea loc cu puțin timp înaintea jubileului, valoarea pământului era minimă, deoarece în anul de veselie pământul revenea proprietarului de drept, nu era o vânzare definitivă.

Principiul acesta are o implicație spirituală majoră. Cu cât lucrurile acestui pământ sunt mai atrăgătoare și mai prețioase pentru noi, cu cât le alocăm mai mult timp, cu atât bucuria, jubileul vor fi mai departe de inima noastră și cu cât lucrurile lumii acesteia vor avea mai puțin preț pentru noi, cu atât bucuria cerului se va revărsa peste inima noastră.

Poporul Israel așteaptă un jubileu când Îl vor recunoaște pe Mesia pe care L-au respins și L-au răstignit și va fi restaurată relația lor cu Dumnezeu. Biserica așteaptă un alt jubileu, revenirea Domnului Isus, când ne vom bucura veșnic în cer cu Acela care și-a dat viața pentru noi. Cât de departe este acest jubileu pentru inima noastră? Cu cât revenirea Lui este mai vie, reală, iminentă pentru viața noastră, cu atât vom gusta mai profund bucuria și detașarea de lucrurile acestui pământ.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Ei Stăruiau...

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni“ (Fapte 2:42)

Cartea „Faptele Apostolilor“ este cartea care descrie modul în care s-a format Biserica pe pământ și felul cum trăiau **primii creștini**, cei care au format **Biserica primară**. Aceștia, învățați de apostoli, cei care la rândul lor au fost învățați de dumnezeiescul Învățător – Domnul Isus Hristos – stăruiau în cele patru activități de bază ale Bisericii: învățătura apostolilor, legătura frățească, frângerea pâinii și rugăciunea.

Unii cugetători la Cuvântul lui Dumnezeu au asemănat răspândirea Evangheliei cu parcursul unui car care se sprijină pe patru roți - cele patru activități de bază ale Bisericii enunțate mai sus. Primii creștini stăruiau în aceste patru activități, iar lucrul acesta a făcut ca Evanghelia să se propage cu putere ajungând până la noi și numărul celor răscumparați să crească.

Doresc la început să ne îndreptăm atenția asupra atitudinii primilor creștini. **Ei stăruiau...** Mă

gândesc că ne este de folos să înțelegem bine acest cuvânt – **stăruiau**. Ce înțelegem prin stăruință? A stăruii este sinonim cu a persevera, a continua o lucrare până la capăt în ciuda greutăților întâlnite în cale, în ciuda împotrivitorilor și a batjocoritorilor care caută să ne determine să o abandonăm. Primii creștini s-au confruntat cu greutăți, cu împotrivire, cu prigoană, dar nu au dat înapoi, ci au perseverat și, datorită stăruinței lor, Evanghelia a ajuns până la noi – cei de la urmă. Așa spune Cuvântul despre ei. Dar despre noi ce se poate spune? Mă voi feri să dau un răspuns, fiecare să se cerceteze și să-și dea răspuns în ceea ce-l privește și potrivit cu realitatea. Ceea ce voi spune este că la început Biserica creștea și se întărea, iar acum, cel puțin în mișcarea noastră creștină, se constată un recul și o slăbire evidentă. Concluzia se impune de la sine.

În continuare, să detaliem pentru a înțelege mai bine ce înseamnă stăruința în fiecare dintre cele patru activități despre care ne vorbește Cuvântul în textul de referință.

1. Primii creștini au primit învățătura privitoare la mântuirea lor și apoi la felul lor de viață conform cu voia lui Dumnezeu de la apostoli, care, la rândul lor, au primit-o de la Domnul Isus – Învățătorul lor. Ceea ce ei au învățat prin viu grai de la apostoli sau din epistolele pe care aceștia le-au scris noi avem cuprins în Sfânta Scriptură sau Cuvântul lui Dumnezeu. Ce înseamnă *a stăruia în învățătura apostolilor*? Gândesc că aceasta înseamnă câteva lucruri, și anume:

- citirea Cuvântului lui Dumnezeu zilnic și cugetarea la acesta ca să înțelegi ce-ți vorbește; stăruința înseamnă să citești chiar dacă dai de pasaje din care nu înțelegi nimic la început; perseverând vei constata că Duhul lui Dumnezeu face lumină;

- aplicarea în propria-ți viață a Sfintei Scripturi, împlinind astfel voia lui Dumnezeu în viața ta;

- propovăduirea Cuvântului altora, învățându-i și pe alții voia lui Dumnezeu și ajutându-i să o îplinească.

Aceste trei activități sunt legate una de alta, iar împlinirea lor înseamnă „**stăruință în învățătura apostolilor**“. Știind acestea, te întreb, iubite cititor: Tu stăruiești în învățătura apostolilor?

2. Cuvântul spune în continuare că primii creștini **stăruiau în legătura frățească**. Ce înseamnă aceasta? La versetul 46 se spune ca „*toți împreună erau nelipsiți de la Casa Domnului (Templu) în fiecare zi*“. Mă gândesc la faptul că noi avem program de Adunare numai trei zile pe săptămână și totuși găsim tot felul de scuze să lipsim. Adunările noastre sunt așa de goale, în special în zilele de marți, joi și duminică seara. Venitul la Adunare este numai o latură a legăturii frățești. Aici noi ne întâlnim cu frații și surorile noastre în prezența Domnului Isus și ne bucurăm împreună de binecuvântările pe care El Și le revărsă peste noi prin Cuvânt, putem să comunicăm între noi și să ne cunoaștem nevoile ca să ne putem ajuta unii pe alții. Dar aceasta nu este totul. Legătura frățească nu se rezumă numai la întâlnirile de la adunare, ea trebuie

să continue prin vizite unii la alții. În aceste vizite ne putem cunoaște mai bine, ne putem afla nevoile și realizările, necazurile și bucuriile și putem să ne fim de ajutor unii altora. Iacov spune în epistola sa că „religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru este: să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazurile lor... (Iacov 1:27)“. Iubite cititor, poate spui în inima ta: „Dar mai avem și familii, și servicii...“ Dar te întreb: primii creștini nu aveau familii?

Ei nu aveau nevoie să muncească pentru a-și întreține familia? **Prin legătura frățească devenim o familie, iar stăruința în legătura frățească înseamnă să facem totul pentru a păstra această familie unită, ca să se dezvolte în mod armonios, spre gloria Celui care este Capul acestei familii.**

3. Despre **stăruința în frângerea pâinii** ar trebui să nu mai amintesc. Aceasta a fost dorința și totodată porunca Domnului Isus și n-ar trebui să avem vreo problemă în a o împlini. El ne-a spus: „... **să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea ...**“, totuși cât de delăsători

suntem și în această privință în comparație cu primii creștini. Adunarea de frângerea pâinii are scopul de a menține vie în inima noastră dragostea pentru Cel ce ne-a iubit așa de mult încât a părăsit casa Tatălui ca să vină la noi și să moară în chinuri de nespus ca să ispășească vina păcatelor noastre și să plătească prețul răscumpărării sufletelor noastre. Aici putem să-I dăm laudă și să-I mulțumim pentru tot ce a făcut și face pentru noi. Dar cât de nepăsători suntem uneori față de acest privilegiu pe care-l avem, de a veni înaintea Lui, în prezența Lui, și să-I spunem și El să vadă cât de mult Îl iubim.

4. Rugăciunea constituie posibilitatea noastră de a veni în fața Tatălui Ceresc pentru a-I aduce mulțumiri, cereri, mijlociri, pentru a sta de vorbă cu El cum stă de vorbă un copil cu tatăl său pământesc. După cum noi, ca părinți, suntem onorați de încrederea pe care ne-o acordă copiii noștri atunci când vin la noi cu toate problemele lor și ne cer ajutorul, tot așa și Tatăl nostru ceresc este onorat de încrederea noastră în El atunci când, recunoscându-ne slăbiciunea, Îi spunem Lui în rugăciune toate problemele noastre. Și după cum nouă ne place să primim mulțumiri de la copiii noștri atunci când le dăm sprijinul pe care ni-l cer, tot așa și Tatăl Ceresc este deosebit de bucuros atunci când copiii Lui își exprimă recunoștința pentru darurile primite. Ei **stăruiau în rugăciuni**, dar tu, iubite cititor? Dar noi, cei care acum spunem că suntem copii ai lui Dumnezeu, mai stăruim în rugăciuni? Este o întrebare pe care trebuie să ne-o punem și la care trebuie să răspundem fiecare.

Am prezentat pe scurt cele patru activități în care stăruiau primii credincioși. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. „Și Domnul adăuga în fiecare zi, la numărul lor pe cei ce erau mântuiți“ (vers. 47). Biserica creștea, credincioșii erau plini de viață,

propovăduiau Cuvântul și Evanghelia înainta cu putere. Așa era atunci. Cum este acum vedem fiecare în Adunarea din care facem parte și ne întrebăm: „De ce?“ Aveau ei alt Mântuitor și Domn? Nicidecum. **Domnul este același ieri, azi și în veac.** El are aceeași putere ca și acum 2000 de ani. Cei care s-au schimbat suntem noi, răscumpărații Lui. Noi suntem aceia care ne-am stabilit un alt sistem de valori și stăruim în alergarea pentru atingerea acestor ținte, lăsând pe planul doi misiunea pe care Domnul ne-a încredințat-o, aceea de a fi martorii Lui și de a-L face cunoscut semenilor noștri. Aceste ținte pe care le urmărim noi cu stăruință pot fi: realizarea unei situații materiale prospere pentru noi și copiii noștri; accederea într-o funcție cât mai înaltă în societate sau, poate, chiar în Biserică; obținerea aprecierii din partea oamenilor etc. Astfel

de obiective aduc pagubă slavei Domnului și Dumnezeului nostru.

Ar mai fi de clarificat o problemă: ce-i determina pe credincioșii de la început să stăruie în „*învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni*“? Am cugetat la această întrebare și am găsit un singur răspuns: ei Îl iubeau pe Domnul lor cu toată ființa, urmărind ca prin viața lor să-L slăvească, se încredeau în El și Îl așteptau deja să se întoarcă și să-i ia acasă. Gândindu-ne la aceasta, ar trebui să cugetăm cu seriozitate la ce urmărim noi, în cine ne încredem și ce așteptăm. Să nu ne grăbim cu un răspuns ca la carte, nu ne va folosi la nimic.

Să rugăm pe Domnul nostru să facă El lumină în inimile noastre, să ne ajute să ne pocăim de starea noastră înaintea Lui și să revenim la dragostea dintâi!

Calea Schimbării

CITEȘTE, MEDITEAZĂ, ÎNȚELEGE ȘI ... SCHIMBĂ-TE!

Niciun bine nu se petrece în viața noastră fără Cuvântul lui Dumnezeu. Gândiți-vă: Biblia este scrierea insuflată de Creatorul întregului Univers. Ce comori și taine trebuie să conțină ea!

Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai mare bogăție a planetei, a societății umane. Un bun mai valoros nu cunosc! De aceea este fericit cel ce meditează la Cuvântul lui Dumnezeu neîncetat.

Extraordinar de mari sunt binecuvântările pe care ni le dă Dumnezeu prin Cuvântul Său : ni se revelează pe Sine, ne hrănește ființele și ne dă viața sfântă, ne învață și ne dă cea mai înaltă înțelepciune de viață. Cuvântul lui Dumnezeu ne sfințește, scoțând din viețile noastre ce este rău, urât și murdar și aducând neprihănirea și frumusețea divină înlăuntrul nostru.

Singura putere din lume care schimbă viețile oamenilor în binele cel mai pur, în mod profund și autentic, este Sfânta Scriptură. Instituțiile de învățământ oferă minții omului diverse cunoștințe, dar din punct de vedere moral-spiritual mai degrabă deformează. Filozofiile și ideologiile izvorâte din mintea omului sunt fără putere. Religia este fără putere, ba chiar înșelătoare: ea poate crea stări de înălțare

sufletească, dar nu schimbă viețile și caracterele păcătoșilor pentru a-i duce în Cer. Mass-media promovează preponderent nonvalorile, materialismul, violența, senzualitatea etc. Scena politică... știm prea bine cu toții ce ne oferă. Aceasta este lumea în care trăim! Principalii factori care activează în ea au influență negativă pe toate planurile. Așa se confirmă ceea ce Scriptura afirmă : toată lumea zace (neputincioasă) în cel rău (1Ioan 5 v.19). Trist, dar adevărat!

Lumina acestei lumi este Domnul Isus Hristos, este Cuvântul lui Dumnezeu, sunt copiii lui Dumnezeu care trăiesc diferit pentru că se hrănesc din Izvorul apelor vii.

Credincioșii trăiesc diferit pentru că au ca punct de reper Sfânta Scriptură. Viețile lor sunt într-o continuă schimbare după chipul Domnului Isus. Schimbarea concepțiilor despre viață, scăparea de prejudecăți și de mituri, schimbarea caracterului, a imaginii despre sine, schimbarea comportamentului și a atitudinilor se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Să ai Scriptura în casă nu-ți folosește dacă nu o citești. Să o citești doar nu este suficient. Lucrul pe care trebuie să-l facem este să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu. În Biblie găsim scris

de nenumărate ori necesitatea de a cugeta sau medita la Cuvântul divin. Problema multor credincioși este faptul că nu meditează suficient la Scriptură și, de aceea, inima, caracterul, viața practică au încă nevoie de multă corectare și modelare.

Meditând într-un duh liniștit și receptiv la Cuvântul lui Dumnezeu vom primi revelații de la Duhul Sfânt. Dumnezeu are întotdeauna să ne dea ceva : o învățătură, o înțelegere mai profundă a unor lucruri, o mângâiere, vreun îndemn etc. Cu cât meditam mai mult la el, cu atât vom înțelege mai bine lucrurile lui Dumnezeu, vom primi duh și viață și se vor forma în noi convingeri puternice.

Și cu cât suntem mai plini de adevărul lui Dumnezeu, cu cât avem mai clar înțelese lucrurile lui Dumnezeu și cu cât avem convingeri mai puternice, în aceeași măsură comportamentul și viața noastră vor fi tot mai neprihănite. Aceasta este metoda lui Dumnezeu de a ne schimba.

În Romani 12 v. 2 Duhul Sfânt spune să ne transformăm prin înnoirea minții noastre. În Coloseni 3 v. 16 ni se spune: Cuvântul lui Hristos trebuie să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Domnul Isus se roagă, în Ioan 17, ca Tatăl să ne sfințească (= să ne transforme după chipul Său) prin Cuvântul lui care este adevărul. Încă un exemplu : în Isaia 53 v.11 se spune despre Domnul Isus că va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, prin cunoștința Lui. Viața noastră va fi schimbată, înfrumusețată și folosită de Dumnezeu cu cât ne vom adânci privirile în cuvintele Tatălui nostru ceresc. Vom cunoaște tot mai mult adevărul care ne va elibera de orice rău, ne va întări și ne va echipa cu tot ce avem nevoie pentru a-I sluji Domnului Isus cu toată credincioșia și destoinicia.

Niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere. (Luca 1 v. 37) Mă desfățez în poruncile Tale, căci le iubesc. (Psalmul 119 v. 47)

Moartea, un câștig

Să ne îndreptăm spre unele învățături ale apostolului Pavel cu privire la acest subiect. În Filipeni 1.21 el spune: „Pentru mine a trăi este Hristos și a muri (este) un câștig.” Mai departe, în versetele 23 și 24 spune: „Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar pentru voi este mai de folos să rămân în trup”. Aceste cuvinte arată mincinoasa învățătură că duhul și sufletul ar dormi după moarte. Apostolul, care suferea poate mai mult decât alții pentru lucrarea Domnului, găsea o bucurie de nedescris în plecarea sa pentru a fi cu Domnul Isus. El spunea: „Pentru mine a trăi este Hristos”. Hristos era totul pentru el. Totuși adaugă aceste cuvinte remarcabile: „Și a muri este un câștig”. Se gândea el la moarte ca la zacerea într-un mormânt, fără să mai știe nimic? Aceasta era oare semnificația cuvintelor lui „a muri este un câștig”? Nu, el se gândea la mai mult decât atât, pentru că duhul și sufletul lui aveau să fie cu Domnul pe care Îl adora și pe care Îl privea așa cum este, ca Fiul glorios al lui Dumnezeu. În versetele 23 și 24

apostolul pare a fi într-o poziție neobișnuită: să fie gata să plece pentru a fi cu Hristos sau să rămână în trup pentru binele filipenilor. Spune: „Sunt strâns din două părți.” Am văzut că aceste cuvinte ale lui redau realitatea profundă a bucuriei lui de a pleca și de a fi cu Hristos, care nu însemna a rămâne în trup, ci a-l părăsi. A pleca și a fi cu Hristos era cu mult mai bine decât să se bucure că va rămâne în trup ca să Îi slujească Domnului aici. Poate fi de folos cititorilor să afle că acest cuvânt „a pleca” (v. 23) în grecește este „analu”, un termen nautic care înseamnă „a ridica ancora” sau „a ușura ancora ca pregătire de plecare”. Nu era teamă în inima luptătorului. El era gata și chiar dornic să ridice ancora și să plece. Așa era apostolul și în 2 Timotei 4.6. În 2 Corinteni 5.4 apostolul scria: „Chiar în cortul acesta deci gemem apăsăți”. El se referea la trupul pământesc, adică la casa pământescă a cortului în care locuiesc acum duhul și sufletul nostru. Iar în versetele 6-8 el continuă: „Așadar noi întotdeauna suntem plini de încredere, știind că dacă suntem acasă în trup, suntem departe de Domnul, pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul”. Aceste cuvinte sunt atât de clare încât n-au nevoie de explicație. În versetul 6 avem cuvintele „acasă în trup” (adică trăim pe pământ); în versetul 8 avem „acasă la Domnul” (însemnând că am murit, iar duhul și sufletul sunt cu Domnul). Suntem deseori întrebați: „Îi vom recunoaște pe cei iubiți ai noștri în cer?” Cuvântul „acasă” ne dă lumină în privința aceasta. Ce înseamnă „acasă”? Nu este doar o casă cu mobile în ea, cu mâncare și căldură. Acestea sunt importante, dar ceea ce face din acest loc o „casă” este faptul că cei iubiți ai noștri pe care îi dorim locuiesc și ei acolo. În adevăr, acolo n-ar fi „acasă” fără ei. Cuvântul grecesc pentru „casă” în textul amintit este „endemeo” (de 3 ori în 2 Cor. 5.6,8,9) și înseamnă „a fi printre ai tăi”. W. E. Vine, în dicționarul de cuvinte ale Noului Testament îi dă acest înțeles, când spune: „Acasă cu Domnul după moarte este o mărturie împotriva inconștienței duhului când este despărțit de trupul natural”. Young, în Concoranța sa analitică, de asemenea, dă cuvântul “endemeo” ca având sensul de

„a fi printre ai tăi”, deci vom fi nu numai cu Domnul, ci vom fi și cu cei iubiți ai noștri care L-au primit ca Mântuitor al lor personal când trăiau pe pământ. Îi vom recunoaște și vom fi cu ei chiar și înainte de înviere, și credem că în timpul de așteptare înainte de înviere vom vesti „virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9). Acum „umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5.7). Cine ar îndrăzni să spună că duhurile noastre vor tăcea și nu vor lăuda pe Domnul nostru în acea zi luminoasă când vom trăi prin vedere, și nu prin credință? Care este mângâierea pe care o găsim în versetul 8? Că vom părăsi trupul acesta și vom fi cu trupul în mormânt și nu vom ști nimic? Nu. Încrederea noastră este că vom fi acasă, duh și suflet, cu Domnul și ne vom bucura de prezența Sa împreună cu cei iubiți ai noștri care sunt, de asemenea, acolo. Am întâlnit creștini cărora le este greu să înțeleagă cum am putea, numai în formă de duh, să ne bucurăm de lucrurile cerești, dacă trupurile noastre nu sunt și ele acolo. Îngerii nu au trupuri fizice ca noi. În Evrei 1.14 ni se spune că îngerii sunt „duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea”. Acesta este unul dintre serviciile pe care le fac ei acum pentru Domnul. În Evrei 12.22 citim despre „zecile de mii de îngeri” care, fără îndoială, sunt plini de bucurie cerească. De asemenea, citim în Luca 1.26 cum îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu la fecioara Maria. Maria „l-a văzut”. Gabriel „i-a spus” Mariei multe lucruri. Maria a vorbit îngerului Gabriel și el i-a auzit vorbirea. Îngerul „a plecat”. Menționăm aceste fapte ca să arătăm că a fost o convorbire înțeleasă între înger și fecioara Maria. În Psalmul 78.25 citim despre „mâncarea îngerilor”. Citim în Scripturi despre multe lucruri pe care le fac îngerii, care sunt duhuri. Nu spunem că noi suntem ca îngerii – Scriptura nu spune acest lucru –, dar spunem că noi nu avem motiv să ne îndoim de bucuria viitoare pentru că nu vom fi în trup. Tâlharul despre care am vorbit nu mai era în trup când s-a dus în Paradis cu Domnul nostru și noi nu ne putem îndoii de această bucurie deosebit de mare de a fi acolo.

Material prelucrat de Horia Azimioară

Omul

Cornel Radu

Bărbat și femeie

O altă componentă a chipului lui Dumnezeu în noi și a asemănării omului cu Dumnezeu, este și faptul că omul a fost creat ca bărbat și femeie, iar „*cei doi sunt una*“. Unii au tras în mod eronat concluzia de aici că sexualitatea umană are un corespondent în Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu poate sta față în față cu Sine, așa poate sta și omul, ca bărbat și femeie, soț și soție, uniți înaintea Lui. Nicio altă ființă nu poate experimenta acest lucru. Și nu doar atât: cei doi pot sta față în față și cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos. La 1 Cor. 13, apostolul Pavel spune că: „*Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin...*“ Omul, ca bărbat și femeie, stă față în față, având comuniune reciprocă, dar și amândoi cu Dumnezeu. Fără relația cu Dumnezeu, atât bărbatul, cât și femeia au pierdut ceva esențial, așa că refacerea legăturii celor doi cu Dumnezeu este absolut necesară, dacă vor să redobândească ceea ce ne face cu adevărat oameni.

Dumnezeu l-a creat pe om pentru a stăpâni peste creație, omul reflectându-L astfel pe Dumnezeu ca stăpân absolut al tuturor lucrurilor. Din cauza căderii însă această poziție a omului, această asemănare cu Dumnezeu au fost compromise.

Omul este o ființă unică în Univers, întocmit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. **CHIPUL lui Dumnezeu îl face pe om să fie distinct de orice altă făptură**, fie că este vorba de animale, fie că este vorba de îngeri. **ASEMĂNAREA lui cu Dumnezeu îl face pe om capabil să se dezvolte în conformitate cu caracterul lui Dumnezeu** – această dezvoltare poate avea loc continuu. Cum de este posibil acest proces pentru o ființă decăzută, care are o natură păcătoasă, iremediabil coruptă, și în care chipul lui Dumnezeu, atât cât a mai rămas, este șters și se șterge tot mai mult?!

Aici este frumusețea planului lui Dumnezeu și a înțelepciunii Lui pe care Pavel o numește „*nespus de felurită*“:

Prin faptul că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Dumnezeu a putut deveni om, ca să ne scoată din cădere și să refacă în noi chipul și asemănarea Sa. În creație, Dumnezeu a pus de la început POSIBILITATEA RĂSCUMPĂRĂRII. În Domnul Isus Hristos, Dumnezeu a devenit om. În Domnul Isus, noi am putut vedea chipul perfect al lui Dumnezeu, și nu numai atât – prin El ni s-a oferit și harul de a fi răscumpești, în felul acesta fiind restaurat chipul lui Dumnezeu în noi. Prin lucrarea Domnului Isus Hristos, noi, oamenii, putem acum să Îl cunoaștem din nou pe Dumnezeu. Domnul Isus a spus (vezi Ioan 17): „... am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac... Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor ...” Prin lucrarea Domnului Isus, noi putem să-L iubim din nou pe Dumnezeu, răspunzând dragostei Lui.

Prin lucrarea Domnului Isus, noi putem să redobândim sfințirea sau neprihănirea originală. La 1 Cor. 1 ni se spune că El, Domnul Isus, a fost făcut de Dumnezeu pentru noi atât „înțelepciune”, cât și „neprihănire și sfințire”. Prin lucrarea Domnului Isus, dobândim o natură nouă, în care chipul lui Dumnezeu poate să ajungă la desăvârșire. Prin noua natură cea veche poate fi înfrântă și anihilată.

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Omul este o personalitate, o ființă tripartită care prin trup se poate relaționa la mediu, prin gândire poate explora lumea din jur și pe cea interioară și prin duh are capacitatea de a fi în relație cu Dumnezeu. Prin rațiune, omul are capacitatea să distingă între bine și rău, dar prin natura nouă are capacitatea de a înfăptui binele, înfrângând răul. Prin trupul care îi va fi dat la înviere sau la venirea Domnului Isus Hristos, omul va avea capacitatea să stăpânească toată lumea creată de Dumnezeu.

Chipul lui Dumnezeu a rămas în om și după cădere, dar a fost grav afectat, devenind un fel de caricatură. În ciuda acestui fapt, omul poate fi răscumpești și restaurat prin Domnul Isus Hristos, care este „chipul Dumnezeului nevăzut”

și „Fiul lui Dumnezeu”. Noi suntem restaurați ca ființe umane și devenim copii ai lui Dumnezeu, având chipul Domnului Isus Hristos. Domnul Isus este chipul perfect al lui Dumnezeu: „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...” Dumnezeu a planificat încă din veșniciei ca noi să ajungem să avem chipul Fiului Său, adică chiar chipul lui Dumnezeu: „... toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.” (Rom. 8:28-29)

Pentru restaurarea chipului lui Dumnezeu în noi, Fiul a plătit prețul. El a venit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului”, a luat asupra Lui păcatele noastre, fiecare om devenind acum o potențialitate. Cei care vin la Domnul Isus Hristos cu credință și pocăință vor fi restaurați și vor purta pentru veșnicie chipul lui Dumnezeu, așa cum a fost întruchipat în mod perfect în Domnul Isus. Cei care refuză credința și pocăința vor pierde chipul lui Dumnezeu, chiar și atât cât a mai rămas. Când cel nemântuit moare fizic, el intră în moartea a doua, care șterge, elimină pentru totdeauna chipul lui Dumnezeu.

În existența chipului lui Dumnezeu în noi rezidă posibilitatea salvării noastre, iar în restaurarea chipului perfect al lui Dumnezeu în noi rezidă realizarea potențialului pentru care Dumnezeu ne-a creat. Noi nu am fost creați pentru a trăi circa 80 de ani pe un pământ noroios, sub tirania unei firi păcătoase, ci am fost destinați să stăpânim peste toate lucrările lui Dumnezeu. Prin credința în Domnul Isus, noi suntem născuți din nou și în omul nou, El, Domnul, poate reface chipul Său în noi, chip „de-o neprihănire și sfințire pe care ne-o dă adevărul”.

Un strigăt

De curând am primit un e-mail surprinzător de la un tânăr pe care îl cunosc de multă vreme. Nu era o misivă electronică obișnuită, ci, mai degrabă, un fel de eseu – în parte autobiografic, în parte pamflet – al unui copil de credincioși aflat la momentul adevărului. De aceea, mărturia lui este tăioasă și clocotitoare.

M-am hotărât să propun scrisoarea spre publicare pentru că povestea prietenului meu este ilustrativă pentru o întreagă generație de tineri „pocăiți” care nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu, dar cunosc foarte bine păcatul, și

promiscuitatea, și întunericul, și duplicitatea.

Și mai am un motiv pentru care o propun spre publicare: pentru ca dumneata, fratele meu mai în vârstă, să nu mai fii străin de o dramă care se petrece în zeci de variante sub ochii și în biserica dumitale.

În fine, încă un motiv pentru care fac publică scrisoarea: pentru că aceasta, de la un punct încolo, devine un strigăt de biruință. Un strigăt care a aruncat Cerul pe culmile bucuriei! Un strigăt pe care vreau să-l înveți și tu, prietenul meu mai tânăr!

„Sunt dezgustat de tot ce am fost. Sunt dezgustat

de mizeria caracterului pe care l-am avut și de minciunile calde cu care mi-am adormit orice tresărire a conștiinței și a simțului curățeniei pe care Creatorul meu L-a pus în mine.

Am fost propria-mi victimă. Am fost propria-mi țintă. M-am urât într-un mod inconștient și pervers. Am încălcat, cu zâmbetul pe buze, legile sfintei curății cu care a fost înzestrat fiecare dintre noi odată cu venirea în această lume de carne, oase, zâmbete și plâns.

Și asta m-a dus, din fericire, la eșec total. Am ajuns să îmi ling sângele ce îmi curgea, plin de dispreț pentru trupul prin care curge, pe fața zdrobită de greutatea plăcerilor de două, chiar trei clipe ale acestei lumi. O lume în mii de culori orbitoare, culori ce odată atinse se transformau în sânge. Mult sânge și multă vinovăție. Sânge, vinovăție și suferință. Pentru că a fi departe de Dumnezeu înseamnă suferință. Suferință care te pregătește pentru suferința eternă, **când nu va mai fi cale de întoarcere.**

M-am urât cu pasiune. Urăsc ceea ce am fost...

...E dulce ignoranța. E dulce trăirea în necunoștință. E plăcut să nu vezi și să nu iei aminte la suferințele celor care, ca și mine ani de-a rândul, se mint că sunt cineva. Se mint că faptele lor bune sunt îndestulătoare pentru a primi acordul de la Sfântul Sfinților ce stă pe Tronul de Lumină de a trăi în voia minții lor păcătoase.

Duminică de duminică intră, îmbrăcați în cele mai bune haine pe care și le pot cumpăra, în biserică ai cărei pereți urlă înfricoșați, dezvinovățindu-se „Noi nu suntem Biserica... Nu! Nu! Nu!” În aceeași biserică se lasă copleșiți de fantasmă și trăiri vinovate, rodul minții lor pervertite de dorințe ascunse și sălbatice.

Oameni ce poartă numele de copii ai lui Dumnezeu, scris pe un bilețel pe care îl afișează în fiecare duminică, după care îl împăturesc frumos și îl pun în buzunarul de la piept, apoi în torpedoul mașinii! E prea greu de purtat zi de zi!

Tineri creștini îndobitociți de o cultură păcătoasă, care copiază modele virtuale cu mușchi și silicoane! Tineri care trăiesc într-un țarc de banere publicitare! Tineri ce nu doresc altceva decât fericire

și satisfacție fizică și de moment! Tineri ce tânjesc după CEVA și încearcă toate variantele! Tineri din biserică mea care NU ȘTIU care e soluția și caută, și acceptă surrogate pe post de FERICIRE!

Tineri care nu știu că se poate trăi altfel pentru că nu le spune nimeni! Tineri care sunt toleranți și toleranți cu păcatul în viața lor pentru că este mai bine să stai în Biserică cu păcatul tău decât în Lume! Tineri ce se distrug pe zi ce trece cu visele și tânjelile lor păcătoase, care ridică un miros greu înaintea Domnului Dumnezeu de trei ori Sfânt!

Vai de voi învățători după inima unei generații păcătoase! Vai de voi pentru că voi duceți de mână la pierzare o generație care, prin voi, nu are nicio șansă de trezire! Vai de voi pentru că ați prețuit mai mult slava oamenilor și nu ați vrut să deranjați cu Cuvântul Adevărului! Voi legați urechile și ochii copiilor lui Dumnezeu, îi puneți cu picioarele în beton, apoi îi aruncați cu un „Domnul cu tine!” în oceanul viselor pierdute și al vaselor naufragiate ale acestei lumi conduse de Satan.

Vai de voi pentru că nu vedeți și nici nu vreți să vedeți!

Cât despre mine, mâna Lui care mi-a acoperit goliciunea mi-a dat la o parte și vălul gros de pe ochi. Am început să văd. Proclam ce este El în mine acum. Proclam puterea Lui ce îmi modelează caracterul și care depășește orice capacitate a mea de a înțelege. Strig cu toate fibrele pulmonare că există scăpare. Există iertare și acceptare la un nivel pe care nicio persoană cu o inimă de carne nu ți-o poate oferi. Îmi iubesc Tatăl Ceresc care m-a luat în brațe și m-a sărutat fierbinte și mi-a pus pe deget inelul de moștenitor. Încă îmi este greu să accept că nu are niciun fel de resentiment față de mine și că dragostea Lui e total necondiționată de mizeria în care mi-am târât cu entuziasm picioarele zvelte ale tinereții mele.

Mă plec și aduc ca mulțumire existența mea pe care tot de la El am primit-o în dar. Slavă Lui!”

Motivație

1 Timotei 5:22

Am citit de curând un paragraf semnat de reformatorul Martin Luther care spunea: Dacă vestești Evanghelia în toate aspectele ei, dar ocolești punctele în care generația ta luptă, atunci nu o vestești deloc! Iată o formulare plină de adevăr și de relevanță pentru timpul pe care îl trăim, ce ne obligă să rostim limpede, cu ajutorul lui Dumnezeu, adevărul despre domeniul curăției.

Chipul lumii a luat o nouă înfățișare. Nu mai este una opresivă, un răgnet sălbatic de leu, ci, mai degrabă, șoapta seducătoare a șarpelui. Dar presiunea la care sunt supuși tinerii astăzi este la fel de mare ca și cea de odinioară din valea Dura (Daniel 3). Numai cei ce cunosc adevărul lui Dumnezeu și sunt încredințați cu privire la el vor fi capabili să rămână în picioare.

Din Pilda neghinei (Mat. 13) învățăm o lecție valoroasă pentru fiecare dintre noi. Ceea ce lăsăm să fie semănat în pământul vieții noastre va aduce, fără excepție, roadă și aceasta atunci când, poate, ne așteptăm mai puțin, la vremea secerișului. Acest adevăr simplu al Scripturii este redescoperit și confirmat astăzi de știință atunci când afirmă că personalitatea noastră și ceea ce suntem noi ca fel de a fi sunt rezultatul interacțiunii dintre genetica noastră și experiențele vieții. În urma deciziilor noastre din adolescență și tinerețe ne putem activa vulnerabilități ce ne vor însoți toată viața și ele vor deveni viciile unora dintre noi cu care vor avea de luptat permanent.

Problemele tinerilor în domeniul curăției au mai multe rădăcini.

Una dintre influențe este reprezentată de particularitățile vârstei. Începând cu pubertatea – moment ce survine astăzi din ce în ce mai precoce, ca reacție la ofensiva imoralității – devenim mai conștienți de această dimensiune a sexualității care ne va fi dar și responsabilitate pentru tot restul vieții. Omul a avut această latură a ființei sale din prima zi de creație și ea a fost descrisă de Dumnezeu ca fiind foarte bună (Geneza 1). Astfel, curiozitatea și întrebările vârstei cu privire la corpul nostru, confuzia generată de trăirile de simpatie și de atracție față de cei care până ieri ne erau doar amici trebuie, cu necesitate, să primească răspuns și îndrumare din partea părinților, mai întâi, și din partea bisericii apoi. Aceste întrebări sunt întotdeauna rostite, dar nu primesc mereu răspuns din partea celor chemați să crească copiii în mustrarea și învățătura Domnului (Efeseni 6).

Curiozitatea rămâne și ea îi va întoarce pe tânăr și pe tânără spre puțuri care nu țin apă (Ieremia 2), spre răspunsurile înșelătoare oferite de anturaj sau de mass-media. Astfel, o a doua cauză a multelor probleme în domeniul

curăției tinerilor este lipsa de implicare sau implicarea insuficientă a familiei creștine și a bisericii care, și în acest punct, trebuie să rostească adevărul în dragoste. Față de această tragedie a zilelor noastre când generația de tineri este ispitită tocmai în acest punct al curăției suntem chemați să depunem o marturie explicita. Prin tăcerea noastră fata de acest subiect, vestirea Evanghelie tinerei generații este un eșec.

O a treia influență asupra situației descrise este reprezentată de lumea timpului nostru. Cu o forță aproape irezistibilă ea asediază și seduce generația noastră, mai ales în domeniul curăției. De fapt, cineva a spus că suntem prima generație de tineri expusă fără bariere unei presiuni senzuale și imorale fără seamăn. Un copil de clasa I, în drumul lui obișnuit spre școală, poate întâlni mult mai multă necurăție în pozele revistelor expuse fără jenă pe tarabe decât un adult în urmă cu 30-40 de ani care căuta în mod intenționat păcatul într-o zi de sâmbătă seara. Suntem datori să spunem adevărul despre curăție copiilor și tinerilor din bisericile noastre.

Aceste gânduri reprezintă motivația autorului pentru o rubrică dedicată subiectului curăției în anii tinereții. Cea mai importantă lecție pe care o putem învăța la vârsta noastră este aceea de a lua decizii înțelepte pentru viața noastră și nu există domeniu mai potrivit pentru a ne deprinde cu această știință decât cel al curăției. Dacă vom birui în aceste aspecte azi, atunci vom fi cu adevărat martori ai lui Hristos și vom fi binecuvântați pentru restul vieții!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Cu cât mai strâns te ții de Domnul

*Cu cât mai strâns te ții de Domnul
cu-atât te rupi de toți cei răi,
cu cât ți-s mai străini străinii
cu-atât mai frați ți-s frații tăi.*

*Cu cât mai drept ții calea bună
te-ndepărtezi de calea rea
cu cât mai dragi ți-s alte case
ți-e mai urât de casa ta.*

*Cu cât ți-e mai-noptat pământul
cu-atât ți-e cerul mai senin,
cu cât mai mult gândești la alții
privești la tine mai puțin.*

*Cu cât te poți smeri mai tare
și poți din dreptul tău să lași,
cu-atâta-ți pregatești cu fapta
mai vrednici și mai buni urmași.*

*Cu cât mai sfânt trăiești Cuvântul,
cu cât te rogi mai credincios,
cu cât iubești mai dulce frații
esti mai aproape de Hristos.*